

Neomarxistický plán zničenia civilizácie

- CZ24 News | 3. května 2021

V roku 1965 vydal neomarxista Herbert Marcuse esej s názvom *Represívna tolerancia* (*Repressive Tolerance*), v ktorej predstavil nový plán marxistickej revolúcie - postupné zničenie západnej civilizácie na základe skreslenej predstavy tolerancie. Tento plán sa v tom čase javil ako utopický, ale teraz je zrejmé, koľko z jeho cieľov sa podarilo splniť vďaka enormným zdrojom, ktoré na tento účel boli a stále sú vynakladané.

„Tolerancia je samoučelná,“ píše na úvod Marcuse a pod touto zástavou sa vedie marxistická ofenzíva už celé desaťročia.

„Tolerancia“ podľa marxistickej dialektiky

Tolerancia je relatívna pseudohodnota, ktorá sa stáva dobrom alebo zlom podľa toho, čo sa toleruje. Marcuse ju však považuje za vnútornú hodnotu (čo už je svojvoľnosťou), ale čo je horšie, tento pojem podrobuje zvrátenej manipulácii. Používa na to marxistickú dialektiku, ktorá anuluje logiku a všetky javy rozdeľuje do dvoch protikladných kategórií: progresívne (ktoré treba zo zásady podporovať) a reakčné (ktoré treba odsúdiť a zničiť). Na tomto základe Marcuse dospel k záveru, že „racionalita rozlišovania medzi pokrokom a reakciou môže ospravedlňovať politicky motivovanú, silne diskriminačnú toleranciu (a) zmarenie liberálnej viery v slobodnú a rovnocennú diskusiu (...).“ Marxistické *areopágy* naznačujú, čo je progresívne (alebo kto je progresívny) a čo je reakčné a poskytujú smernice pre očividnú marxistickú diskrimináciu maskovanú ako „diskriminačná tolerancia“, ktorá pozná dva druhy - „represívnu toleranciu a oslobodzujúcu toleranciu“.

„Oslobodzujúca tolerancia“ alebo tolerancia klamstva

Jej definícia je brutálne úprimná: „Oslobodzujúca tolerancia znamená intoleranciu voči pravicovým hnutiam a toleranciu k hnutiam ľavicovým.“ Existuje ešte tvrdšia podmienka „ prestať tolerovať

pravicové hnutia skôr, než začnú konať, nutná je netolerancia aj voči myšlienkam a názorom“. Ako to poznáme? Už roky vidíme, ako sa tento teoretický sémantický masaker pojmu tolerancia premieta do praxe „liberálnej“ demokracie. Existujú ďalšie pokyny ako prakticky využiť túto „toleranciu“.

„Diskriminačná tolerancia v prospech progresívnych tendencií by bola rovnako dôležitá ako oficiálna podpora podvratnej činnosti.“ Príkladov takejto propagácie je až-až.

Napríklad v USA – podpora Demokratov pre BLM a v Poľsku – podpora strany presadzujúcej excesy LGBTQ. A potom pokyny pre vzdelávanie: *„Obnova slobody myslenia si môže vyžadovať nové a prísne obmedzenia vo výučbe a v iných činnostiach vo vzdelávacích inštitúciách, ktoré svojimi metódami a koncepciami slúžia na to, aby uzatvorili myseľ do hraníc etablovaného univerza diskurzu a správania“*, obmedzenia sa preto majú vzťahovať na školy slúžiace normálnemu vyučovaniu a výchove, pretože Marcuse ich chce zrušiť a nahradiť marxistickou indoktrináciou. *„Obnovenie takejto slobody,“* pokračuje, *„by tiež znamenalo netoleranciu voči vedeckému výskumu.“* Ako vidíme, Marcuse mal vo svojich plánoch aj netolerantnosť a despotizmus, ktoré v súčasnosti vládnu v akademickom svete.

„Represívna tolerancia“, teda tá skutočná

Tak vyzerá teória a prax oslobodzujúcej tolerancie. Represívna tolerancia je jej opakom: *„V trvalo zakorenených liberálnych spoločnostiach Anglicka a Spojených štátov je sloboda prejavu a zhromažďovania zaručená dokonca aj radikálnym nepriateľom spoločnosti, pokiaľ neprejdú od slov k činom, od reči ku konaniu.“* Vďaka tejto skutočnej tolerancii mohol Marcuse v roku 1965 napísať svoj plán na zničenie civilizácie a dožiť sa 81 rokov bez toho, aby bol za to prenasledovaný. On však práve túto skutočnú toleranciu nazýva „represívnou toleranciou“, pretože, ako hovorí, *„tento druh tolerancie posilňuje tyranii väčšiny, proti ktorej protestovali skutoční liberáli,“* čiže Marcuse. „Skutoční liberáli“ z EP protestujúci proti poľskej demokracii robia to isté, keď dokazujú, že vyrástli na Marcusovi.

Lži-tolerancia ako nástroj deštrukcie

Marcuse však tejto lži-tolerancii, ktorú plánoval, pripisuje oveľa závažnejšiu úlohu, než iba zatváranie úst politickým oponentom a boj proti demokracii. *„Tolerancia si vyžaduje netoleranciu voči panujúcim politikám, postojom a názorom a akceptáciu politik, postojov a názorov, ktoré nie sú legálne alebo sú zakázané.“* Píše sa rok 1965. Marcuse vzťahuje tieto slová na vtedajšie Anglicko a USA (a možno aj niektoré ďalšie západné krajiny). Samozrejme, nie sú dokonalé, ale v dejinách ľudstva ťažko nájsť krajiny, ktoré by boli rovnako prosperujúce, dodržiavali zákony a dbali o človeka a jeho práva. Je to tak preto, lebo sa v nich kumulujú výdobytky západnej civilizácie a „panujúce politiky, postoje, názory“ slúžia na ochranu tohto dedičstva, toho, čo je považované za dobré, hodnotné a hodné ochrany.

Marcuse odporúča zaujať netolerantný postoj práve proti tým „politikám, postojom a názorom“, ktoré slúžia na ochranu týchto najvzácnejších dobier. Toto je zrejmý recept na zničenie spoločnosti. Alebo skôr ide o polovičný predpis, pretože niektoré „politiky, postoje a názory“ sú v týchto „liberálnych spoločnostiach“ zakázané alebo potláčané. Sú to tie, ktoré sú považované za riziká ohrozujúce blahobyť štátu a občanov. Práve tieto „politiky, postoje a názory“, ktoré ohrozujú štát a občanov, Marcuse prikazuje tolerovať.

Obe polovice Marcuseho receptu tvoria program úplného zničenia štátu, presnejšie celej našej civilizácie, pretože Marcuse po ničom inom ani netuži. Jeho program je založený na jednoduchom obrátení pólov dobra a zla: netolerovať to, čo je dobré pre spoločnosť, a tolerovať, čo je pre ňu zlé a deštruktívne. Realizácia takéhoto plánu by napríklad znamenala prepustenie zločincov z väzenia a zatváranie čestných ľudí; otvorenie krajiny nepriateľovi a boj proti jej obrancom; podporu podvratnej

činnosti a obťažovania polície; demoralizujúce programy v školách a trestanie rodičov, ktorí proti nim protestujú.

Sémantické manipulácie

Nie je to plán, ktorý treba realizovať hneď... Vyžadovalo si to desaťročia trvajúce znevažovanie toho, čo je dobré a budujúce, a presadzovanie toho, čo je zlé a deštruktívne. Pre získanie aspoň čiastočného spoločenského uznania bolo potrebné otupiť množstvo ľudí. Na tento účel Marcuse pripravil program sémantickej manipulácie: *„Logika tolerancie zahŕňa racionálny rozvoj významu slov a vylučuje uzavretie (ich) významu.“* Považoval „mentalitu, pre ktorú sú dobro a zlo, pravda a lož vopred definované“, za neprijateľnú, ktorú treba zmeniť. Slová preto mali byť „otvorené“ a v prípade potreby mali meniť význam. Vďaka tomu bolo zlo predstavované ako dobro a dobro ako zlo, o čom bolo presvedčených dostatok ľudí, aby svojimi hlasmi podporili program deštrukcie.

Nový proletariát

V boji proti „tyranii väčšiny“, ako Marcuse označil demokraciu, majú menšiny osobitnú úlohu. *„Tolerancia (...) za panujúceho stavu tyranie môže získať väčšinu iba vytrvalým úsilím radikálnych menšín usilujúcich sa premôcť túto tyranu pracujúc na vytvorení novej slobodnej a suverénnej väčšiny. Ide o netolerantné menšiny, agresívne netolerantné a neposlušné voči pravidlám správania, ktoré tolerujú ničenie a útlak.“* V konečnom dôsledku je údajný útlak údajne utláčaných a bezmocných menšín základom pre zbavenie väčšiny jej občianskych práv. *„Treba pomáhať malým a bezmocným menšinám (...). Ich ďalšia existencia je dôležitejšia ako zachovanie zneužívaných práv a slobôd, ktoré zaručujú ústavné práva tým, ktorí tieto menšiny utláčajú“* (tzn. väčšiny). Zároveň objasňuje, že *„výkon občianskych práv tými, ktorí ich nemajú“* (týmto menšinami), *„si v zásade vyžaduje odňatie občianskych práv tým, ktorí im bránia v ich uplatňovaní“* (tzn. väčšine).

„Racionálni ľudia“ ako noví bolševici

Najdôležitejším zo zrušených občianskych práv je právo na výkon demokratickej vládnej moci. „Boj o toleranciu“ tak jednoducho slúži na zvrhnutie demokracie. Vládu však nepreberajú „bojovné netolerantné menšiny“, ktoré sa ukážu ako krmivo pre delá. „Liberál“, ako o sebe píše Marcuse, „požaduje vládu Rozumu ako moci nielen intelektuálnej, ale aj politickej. Preto v Marcuseho koncepcii (po vzore Platóna a J. S. Milla) *„sa každá racionálna ľudská bytosť zúčastňuje na diskusiách a na rozhodovaní - ale iba racionálna ľudská bytosť“*, avšak podľa jeho presvedčenia *„by šlo o skutočne malý počet a nemuseli by to nevyhnutne byť volení zástupcovia ľudu“*.

Ako vidno, celý Marcuseho projekt, sociálna deštrukcia, žonglovanie a podvádzanie s toleranciou a nakoniec „pomoc“ menšinám, majú všetky jeden cieľ: zvrhnutie demokracie a nastolenie totalitnej diktatúry „inteligentných ľudí“ - nových bolševikov podobných Marcusemu. A keďže vidíme, že tento plán sa realizuje, môžeme očakávať takéto finále. Ak ho dopustíme.

Zdroj: <https://www.christianitas.sk/>